

1' שביצית פרק ה' משנה ו', משנה ח' ופי' הרע"ב

איסור למכור למי שפוא חשוך על פשיציית כלים שבוצאי ישמש בהם לאיסור אבד כלים שיש לתלות בשמש בהם לפיתר מותר למכור לו.

2' עס משנה ט' ופי' הרע"ב

לפי הבראנרא סיוס המשנה חוזר עס על פסאדת כלים ואס על פסיוז שלכא בשצת אבירא ומותרים דוקא מפני דרכי שלום.

3' פי' הר"ע למשנה ט' ד"ה ירושלמי... ולכבור חו"ע

בירושלמי מפורש שבהשאלה וסיוז שלכא בשצת אבירא פקלו מפני דרכי שלום אבד המשנה ו' וחי' מותר למכור לו כלים עס עלכא דרכי שלום מפני שיש לתלות בפיתר - ופקשה הר"ע למע אפן לתלות עס בהשאלת נפה וכברה שפחשוזה תשמש בהן לקנח ששית - ותירץ שמדובר בידוע שאין לה מששית - ובזה פסביר את קושיות בירושלמי למע מותר להשאל נפה פרי המשנה ח' כתוב שאס פשואל מותר במפורש שפוא רוצה את הכלים למצרת איסור שאסור למכור לו - וכאן פוא כמפרש - מפני שמדובר בידוע שאין לה אלכא דגן של שביצית - ותירצו בירושלמי שצדין יש לתלות שתשמש בהנה לזורח מצות. בכברה לזורח חול וכי - אלכא שא"כ שוב קשה למע זריק דרכי שלום לפתיר פשאלת נפה וכברה - פרי במכירת מעל י' ומעל קביר המשנה ו' מותר מדין תלמן ולכא משום דרכי שלום - ותירץ הר"ע שישנם שני דרצות של תע"י"ה - תע"י"ה בדבר פמל"ו - וכו' משנה ו' ומותרת עס עלכא דרכי שלום. ותע"י"ה בדבר פחות מל"ו - דפיינ נפה וכברה - ובצאת אפן דרכי שלום.

כדברי הר"ע מפורש בתוס' בגי' -

4' תוס' גי' ס"א ע"א ד"ה משאלת... כחו במוכר'

עס לפי בתוס' איפה שיש תע"י"ה גמורה מותר עס עלכא דרכי שלום ובתע"י"ה שאיננה גמורה מותר דוקא מפני דרכי שלום - ואיפה שאין בהם לתלות (כחו במפרש) איסור עס במקום דרכי שלום.

5' משנה ראשונה לשביצית פ"ה מ"ו ד"ה לאיסור ולפיתר... דאורייתא פוא'

המשנה ראשונה תמה איך פתירו איסור לפני צור דאורייתא ע"י תע"י"ה פרי ספיקא דאורייתא לחומרא!

6' עס המשנה ראשונה, וז"ל... בכד עין'

המשנה ר"ה לתירץ שמדובר באופן שאין לפני צור - שפחשוז יכוד לקנות עס אכ"ל נכרי ופרי זה בכדל, חד אברא דנפרא' שאין בו אלכא איסור מסי"ע ופוא מדרבנן - ומותר איפה שיש לתלות בפיתר - אבד דחה את תירוץ מפני שאין שום רמז המשנה שאס אין עס נכרי לקנות ממנו איסור מפני לפני צור - ומע אפיפה שיש לתלות בפיתר מותר בכד אופן.

7' עס, ואפשר ע"ש... את ע"מ'

המשנה ר"ה דחה עס יש לתלות בפיתר אין על זה עס, מכשול' ומותר.

אלכא - שהמשנה פקשה מען מפורשת עס בספק איסור -

8' משנה ע"ז י"ג ע"ב... ופירושו איסור' ולא' י"ד ע"א, לבונה... דא מפקדינ' ורש"י

איסור למכור לנכרי לבונה זכה מפני שמשמש בו לע"ז. אבד חבילה שלמה מותרת מפני שפקונה כמות גדולה בוצאי קונה אותה לסחורה - ופקשו בגמ' למע דא נחשוש שפנכרי ימכור כחיות קטנות לזריק אבדוה זה - ותירצו שזה לא נקרא. לפני צור' אלכא, לפני לפני צור'.

9' משנה עס, אלכא דפ"ק דע"ז... הפכירה'

המשנה פקשה שאס אין לפני צור איפה שיש לתלות בפיתר פ"ה זריק לפיות מותר במוכר חבילה עס עלכא פחישו עס. לפני דלפני' מכח קושיותו פוכיח המשנה ש. לפני צור' של פכשעל באיסור פוא אוסמכתא ודאורייתא פ"א בע"ז שאיננה פוגנת בלכד.

בש"ס אצרות משה חלק עליו ופ"א צוד נע' בע"ז פמשמשת בדין, לפני דלפני'. איסור למכור או להשכיר בתים לשעשע אבדי כוכבים בשכונה יפודית מחשש ששכונה נכרית בתוך "שוב יפודי יסכן את חייהם של הפודים. אבד לנכרי אחד מותר למכור או להשכיר -

10' ע"ז כ"א ע"א המשנה, ובחול'... ואלו' ולא', אמר רב יוסף... דא מפקדינ' ורש"י

פאיסור כאן איננו מדין, לפני צור' אלכא מפני שסכן את פשכנים ובכד צאת מותרת פגמ'. אפלני דלפני דא מפקדינ' - ופי' רש"י, כלומר' - ש. לפני דלפני' פוא לאו דוקא אלכא שאנן לא ח"יבים לחשוש לדבר שאיננו צומד בפני.

11' שו"ת אצרות משה חלק יו"ד אי' סי' ע"ב, אך קושיות... דלפני צור'

ר' משה פוכיח מכאן שפסוד של לפני דלפני פוא ש. לפני צור' אין זריק לחשוש לדברים לא ברורים - ומח"סא ניתן להשתמש באותה לשון עס לענין שאין זריק לחשוש לדבר רחוק בהלכה לסכנה.

ואי"כ- התלמייד בדבר מלכו מתירא גס את איסור לפני אור דאורייתא- וצ"פ מה שראינו בתוס' ובר"ש מותר גס שדאן לזורק דרכי שלום, (ולכאורה, התלמייד בדבר שאינו מלכו ג"כ מתרת איסור דאורייתא אבד חז"ל אסרו שלם באקום דרכי שלום).

בחזון איש יש לו גישה אחרת לענין-

12 חזון איש שביצית סי' י"ב סק"ט ד"ה ונראו

לפי החזו"א יש לפני אור גס בספק- אבד מאידך אס לבור יראו ד' ימנא מלמכור לפון אס פמזלזלם בשביצית יגרום דדבר לאיסורים אחרים- ולכן קבא חז"ל שאיפה שיש לתלות בפיתר אד"ל לפחמיר באיסור דא תשנא מלמשו לעפני אור.

ואי"כ- במקום שיש לתלות בפיתר תלמייד אמורה, לפי ר' משה אין לפני אור כלל ואילו לפי החזו"א פרי זה ספק לפני אור ופיתרוהו חז"ל במדף וק"מ חשש לשנא. (ובתלמייד שאינה אמורה מותר דוקא במקום דרכי שלום ENN).

13 ספר אופת חסד פרק שלישי ס"ב

פח"ח פסק מלכו דתת ולפלות כס"ל למומר לתאבון אס דא שברור שזריק את הפס"ל דעבירה.

ראינו את דברי המשנה סוף משנה ט', שאין מחזיקין ידי אוברי אבירא ומחזיקין ידי נכרים בשביצית. פגמ' הפרשת את ענין הפחזקת ידי-

14 ג"אין ס"ב ע"א, מחזיקין ידי אכ"ס בשביצית... אשרתא' ורש"י

מותר לאחד פ"ל דחפה לנכרי פאבוד בשביצית אבד דא ליפודי.

15 מנן אברהם סי' שנ"ז ס"ק ד', דרך אר"י...

איסור לעודד בעד אבירא בעבירתו.

אוד חידוש גדול בענין אונ"כאים בגמ'-

16 מצער שני פרק פ' משנה א'... בשביצית'

מי שיש לו פרדס במקום שאוברים ושב"ס תולשים פירות מאילנותיו, ומק"ת הפירות ארלף או רבצי- מל"ין את פאילנות כדי שלם באיסורי ארלף ורבצי. לפי רש"ב"ג אין לז"ין את פאילנות אלכא בשביצית שמתר דכוסם ליכא מנפירות, אבד דא בשאר כל השנים כשפתולס אובר אד איסור גזל.

17 ב"ק ד"ף ס"ט ע"א, אמר רבן שמעון בן אמליאל בד"א... וימות, ורש"י

לפי רש"ב"ג מי שמוכן לעבור אד איסור מחמת תאוה, אין לפשתדל לפקטין את פאבירא- ולכן אין לסמן את פארלף ואת פרבצי לזורק פגזלנים, ואדרבא- שיאכלו ויעשו.

18 רמב"ם פרק ט' מצער שני העכ"ז... בפני'ה'

העכ"ז כרשב"ג שאין לז"ין את הפירות אלכא בשביצית.

עאלה מצנינת מל"ינו בפוסקי זמננו בנועז למחלל שבת פשוט אידך לפגזע למקום מסויים ברכבו-

19 שו"ת ז"י אוליצר חלק ט"ו סי' י"ח... עכ"כ, ולכן...

איסור לפראות לו את פדריק אצ"פ שצ"י כק ממאטס בחילול שבת שלו, אלכא, פלעציפא פלרשע וימות.

עאלה מצין זאת שפיתה מל"י"ה באר"ב בזמן ששירת שבת פיתה כרוכה במסירת נפש- שכמאז ולכא פו"ה אפטר למלכא אבודו מבד"י לעבוד בשבת- ופרבה יפודים שומרי מלכות דא אמדו בנסיון, ובאוו לפתייע' אס רבנים איך לעבוד בשבת בלורה שלם יעברו אד איסורים דאורייתא- ואוורים שפסק פלר"מ פינשטיין ז"ל שלם לפענות לפס כלל מנעם פלעציפא פלרשע וימות.

וכל זה פוא שלם במסגרת קירוב רחוקים, אבד לפדריק למי שפוא בתפליק פתקרות לשמירת מלכות לפתחיל ולשמור מק"ת מלכות פוא סוגיא אחרת לעמרי.

ן שאין האומן רשאי

לסבן בשביעית . למי שהוא חסוד על השביעית אבל למי שאיט
חסוד שרי דאיט קונה אלא להאיט עד
[אחר] שביעית : מזוה . שזרין צו
הטאה בגורן דקר.כמין יחד של ברזל
שקדין קולטרו (א) בלע"ו והוא עשוי
לחצר צו את הקרקע לשון וידקור את
שניהם (במדבר כה):מגל יד ומגל קציר
ועגלה. מותרין שמה הוא [רוצה] לקטור
מן ההפקר ולהביא בעגלה למאכל ביתו
ואין חסוד אלא להביא הרבה לעשות
אולר :

ן אלו כלים שאין האומן רשאי למכרם
בשביעית (ט) . מדרישה וכל כליה . העול
והמזרה (י) והדקר (כ) . אבל מוכר הוא
מגל יד (כג) ומגל קציר (ד) ועגלה (א) וכל
כליה . זה הכלל כל שמלאכתו מיוחדת
לעבודה אסור . לאסור ולהתר מותר (ב) :

לא תגע עמה לפי שמגגלה היעציה

לחלה וקא מיטמואה מחמת כלים טמאים

שהרי האכשרה לקבל טומא' וזו מביעת'

לגגל ואסור לגרוס טומאה לחלה : וכולן לא אמרו . לא הריחו
 להשלין כלים ולסייען בלא שעת עבירה
 עלמה אלא משום דרכי שלום : מחזיקין
 ידי נברים.אגב גררא דדרכי שלום תנא
 ליה הכא ומפורש לעיל בפרק ד :

מ משאלת²

אשה לחברתה החשודה על השביעית (ט) .
נפה (טח) וכברה (ס) ורחיים (ג) ותנור (א) אבל
לא תבור (ב) ולא תחון עמה . אשת חבר
משאלת *לאשת עם הארץ (ג) נפה
וכברה(ד) ובוררת וטוחנת ומרקדת עמה(ה) .
אבל משתטיל המים (ו) לא תגע אצלה (ז) .
שאין מחזיקין ידי עוברי עבירה : וכולן (ח)
לא אמרו אלא מפני דרכי שלום

3

ירושלמי' (ס) ר' יוסי דרבי חיינא בעי על כל פירקא את אמרת או על הדא הילכתא את אמרת רבנן דקיסרי בשם ר' יודה מן מה דלא חיינא
 בגיטין אלא הדא הילכתא דלא אמרה על הדא הילכתא את אמרת פירוש הא דקא חני מתניתין וכולן לא אמרו אלא מפני דרכי שלום מיבעיא ליה אי קאי אכולהו
 פרקין כגון שאומן מוכר ופרה חורשה ומוכר פירות ומשאליל סאחו ופורס מעות או דינמא לא קאי אלא אמשאלת אשה לחברתה לחודה ומסיק דאמשאלת לחודה
 קאי מדלא חני איך בגיטין בהניוקין בהדי
 מיילי דדרכי שלום ומכל מקום לריך טעם
 דהך דלעיל שרינן בלאו טעמא דדרכי שלום
 לפי שיש לחלוק טעם להיתר ואם כן לישרי
 נמי ה' בלאו טעמא דדרכי שלום וי"ל דהכא
 בידוע שאין לחברתה כי אם פירות שביעית
 וכן מוכח בירושלמי(ס) דאמר ר' זעירא בעי
 קומי ר' מנא מחגי' נסתם הא נמפרש לא
 אמר לו וסחמו לאו כפירשו הוא אי אומר
 נסה לספור בה מעות כברה לכבוד בה חול
 ריחוס לסחון בה סממנים תטר לשמון בה
 אוכין של פשתן ומדלא קאמר לזורך פירות
 ששית משמע דאיירי אע"ג דלית ליה פירות
 ששית ואפילו הכי היה רואה ר' מנא להחיר
 מפני דרכי שלום דשייך בהני ספי כדאשכחן
 בס' המדיר (דף עג.) גבי נדרה שלא תשאל ולא תשאליל נסה וכברה וריחוס ותטר
 שמשאלתו שם רע בשכנותיה ור' זירא לא שרי אלא בשאלה פתם דים לחלות ומ"מ
 לריך טעמא דדרכי שלום לפי שאין זו הלוייה גמורה דלספור מעות ולכבוד חול

משאלת אשה להכרתה ט'

בסיפא מפרש דקתני מתני' מפני דרכי שלום וקשה לר"ה וחיפוק ליה דהוה שרי משום דליכא למיתלי בתבואה של היתר כדאשכחן במסכת שביעית בפ"ה (מ"ח) ב"ש אומרים לא ימכור לו פרה החורשת בשביעית וכו' מתירין מפני שיטול לשוחטה עוד תנן תנן תנן (גו"ש מ"ו) אלו כלים שאין האומן ראוי למכרם בשביעית מחרישה וכלי העול ט' זה הכלל כל שמלאכתו מיוחדת לפצירה אכור לאכור ולהיתר מותר וליכא למימר דההם נמי לא שרי אלא מפני דרכי שלום דבמכר לא שייך דרכי שלום ועוד דקא דייק בפ"ק דמסכת ע"ז (דף טו:) מינה מבית הלל דשרי למכור פרה לעובד סוככים דאמר לשחיטה זבנה ואפילו שייך דרכי שלום במכר לשראל משום דנראה כחושדו כשאינו רואה למכור לו במכר לעובד סוככים לא שייך כלל דרכי שלום ועוד דעל כרחק התם לאו משום דרכי שלום הוא מדלא הני להו הכא ואומר ר"ה דהכא צידוע שאין לה אלא פירות שביעית הלכך אי לאו משום דרכי שלום הוה אכור ובמכר דלא שייך דרכי שלום אכור הוה דליכא למיתלי וכן משמע בירושלמי דקאמר רבי אומר נפה לספור בה מעו' כברה לכבר בו חול ריחים לטמון בו המנין חנור לטמון בו אונין של פשתן משמע דמירי דאין לו תבואה של היתר למיתלי בה והיא דירושלמי לא הוה תלייה גמורה כפרה לשחיטה דא"כ בלא דרכי שלום נמי הוה שרי כמו במכר

5

לאיכור ולהיתר מותר. ל"ע אמאי מותר כיון דספק דלוחייתא הוא עמא לאיכור קונה ולפני עור דלוחייתא הוא.

6

במאי עסקינן דליכא נמי אומן אחד עובד סוככים ונמלא דאין הישראל עובד מדלוחייתא דנלאו ידיים מני למיזנן מעובד סוככים אלא מדכנן אכור כמ"ס בשם החוס' ובספקא שרי. אבל פשטא דמתני' דקא פסיק ומני דמותר משמע בכל ענין

7

ואפשר ליישב דנתינת מכשול לא מיקני אלא כשהמכשול ידוע בשעה שזה טמן לו אבל בספק אם יעשה בו מכשול אין זה טמן מכשול והלוקח הוא מכשיל את עצמו.

8

בתנני' אלו דברים אסורים
למכור לעובד סוככים אצטובלין ובנות שוח ופשוטות ולבונה ותרנגול הלבן רבי יהודה אומר מותר למכור לו תרנגול לבן בין התרנגולין ובזמן שהוא בפני עצמו קוטע את אצבעו ומכור לו לפי שאין מקריבים חסר לעבודת סוככים וישאר כל הדברים סתמן מותר ופירושו אסור

לבונה: אמר רבי יצחק אמר ר"ש בן לקיש לבונה זבה תנא כ*ומכולן מוכרין להן חבילה ובמה חבילה פירש ר' יהודה בן בתירא אין חבילה פתוחה משלשה מנין וליחוש דלמא אויל ומובין לארריני ומקמרי *אמר אביי אלפני מפקדינן אלפני דלפני לא מפקדינן

אלפני דלפני

עון הכא דהאי ודאי לאו לעבודת סוככים קבעי ומשום דלא ליזדבן אינה לאחריני (ב) ומקמרי לא מפקדינן למיסר:

9 אלא דנפ"ק דע"ז

דף י"ד גבי אין מוכרין לבונה לעובד סוככים א"ת דחבילה מותר דודאי לאו להקטרה הוא אלא לשחוקה ופריך וליחוש דלמא מזבין לאחריני להקטרה ומשני אלפני דלפני לא מפקדינן. משמע דאי לאו ה"פ הוה אכור ואמאי הא ליכא מכשול ודאי בשעת המכירה.

10 ובת"ל

מוכרין להם בתים ומשכירין שדות דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר בארץ ישראל משכירין להם בתים אבל לא שדות ובסוריא מוכרין בתים ומשכירין שדות ובתוץ לארץ מוכרין אלו ואלו

אמר רב יוסף יובלכד שלא יעשנה שכונה וכמה שכונה תנא אין שכונה פחותה משלשה בני אדם ולחוש דלמא אויל האי ישראל ומובין אחד עובד סוככים ואויל היאך ומובין לה לתרי *אמר אביי אלפני מפקדינן אלפני דלפני לא מפקדינן:

אלפני דלפני: כוונת לכוני האי לא חיישין:

¹¹ אך קושיתו בעצם אינה כלום
 דהא בע"ז דף כ"א איתא ג"כ הא דאמר אביי אלפני
 דלפני לא מפקדינן והכוונה שם דכולי האי לא חיישינן
 כמפורש שם ברש"י ותוס' וא"כ צריך לומר שנקט
 לשון זה משום דממה שדרשינן מקרא דאלפני דלפני
 לא מפקדינן ידעינן נמי שכולי האי לא חיישינן היינו
 שלא חיישינן לספק באיסור דלפני עור

¹² ונראה דהא דהקינו חכמים בספק אע"ג דספק מכשול ודאי
 אסור ליתן לפני עור והיה ראוי להחמיר בספיקות,
 משום דאם באלו להחמיר בספיקות נמי נעשה מכשול שנמנע חסד
 ודרכי חיים ושלוי מעלמנו ומחס וכן רק ע"כ וחייבין אגחנו
 להחיותם ולחייב עמם, וכש"כ שלא להרבות שגלח ותחרות
 צניעו וצניעותם, ועוצרין על לא חשנא ועוד כמה לאוין שאין
 איסורן קל מאיסור זה שאנו צאין להליל אותם ממנו [ואף למכור
 לעכו"ם כן שגם כן מוזכרין עג השלוי עס ישראל] וכן אמרו
 מ"ק י"ז ח' במכה בנו גדול, והלכך שקלו חז"ל בפלם עד כמה שיש
 להחמיר לקונסם ולמשוך ידנו מהם ושלא נגרום מכשולים
 יותר גדולים להם ולנו, והכריעו לאסור למכרם בזמן שהוא ודאי
 לעצירה ולהחיר בספק וזו דרך הממונעת והישרה, [והיינו נמי
 טעמא דשריין בשעה שאין האיסור עדיין מוכן כמו שמוחר למכור
 שדכ להשוד על המעשר ולא נאסר אלא לאחר שהגיע לעוכמ"ע
 בע"ה, כדתקן מעשרות פ"ה מ"ג, וכן בחשוד על השביעית חן
 חסם שלא ימכור משהגיע לעוכמ"ע אבל קדם מותר, וכש"כ שמוחר
 קדם שביעית, אע"ג דכל בני סופו לבוא ע"י מכשול להחשוד אלא
 שהדבר מסור לחכמים וע"י ס"י י"ט ס"ק כ"ב].

¹³ ב ואפילו (ב) אם פקר באחת מכל המצות האמורות
 בתורה (ג) לחיובן מ"ם עדיין בכלל ישראל
 הוא (ד) כל שהוא מאמין ב"י עיקרי הדת [לאפוקי
 אם הוא אפיקורס וכסבואר בח"ם בסימן הג"ל]
 ומצוה לרחם עליו ולגבול עמו חסד בעת דחקו
 אך אם הוא יודע שהוא צריך הסעות לדבר איזה
 איסור בודאי אסור ליתן לו וסקרי ססייע ידי עוברי
 עבירה :

¹⁴ : מחזיקין ידי עכו"ם בשביעית :
 מחזיקין והאמר רב דימי בר שישנא משמיה
 דרב אין עוודין עם העכו"ם בשביעית ואין
 כופלין שלום לעובד כוכבים ולא צדיבא
 למימרא להו אחווקו בעלמא כי הא דרב
 יהודה אמר להו אחווקו רב שישת אמר להו
 אשרתא:
 ואין כופלין : דהא דטחנים
 שמוס לעובד כוכבים מפני דרכי
 שלום הוא דשרי ומשום דרכי שלום
 בחדא זימנא סני : לפיכך לפי
 אפוקי . כשאומרים לעושי מלאכה
 העוברים עליהם תחזקה ידיכם :
 אפוקי . אף הוא לשון חיזוק כמו
 אשרתא (כתובות דף כ"א) :

¹⁵ דרך :
 ארן נמי למרס שמוסק כמלאכה תלנה
 מלהתקן (שנת ד' ס"ט) חס"י לפס"ס
 חבל מי שמוסק כמלאכה איסור אסור
 לו ע קך (ניסין ספ"ס) :

¹⁶ **א כרם** ז' רבעי מציינין אותו *בקוזות אדמה
ושל ערלה בחרסית ושל קברות
בסיד וממחה ושופך א"ר שמעון בן גמליאלכמה
'דברים אמורים בשביעות

כר"ס • דענדנין
לה היכרא לעזרים ושנים :
כשפיש • שהא הפקד ובהיתר
קן באין לאכול : **אכל כשאר שני**
כצופ • שהן באים לגזול יניחם
ואכלו דבר האסור והאעטעו
לרשע וימות :

¹⁷ אמר רבן שמעון בן גמליאל 'בריא
בשביעות דהפקד ניהו אבל בשאר שני
שבוע הלעיטהו לרשע וימות

¹⁸ ז' מי שהיה לו נמע רבעי
בשנת השמטה שיד הכל שוה צריך לצינו בקוזות
אדמה כרי שיכירו בו , ולא יאכלו ממנו עד שיפדו .
ואם היה בתוך שני ערלה מציינין אותו בחרסים כדי
שיפרשו ממנו . שאם ציינו בקוזות אדמה שמא יתפררו .
שאיסור ערלה חמור הוא שהיא אסורה בהנייה .

¹⁹ אם מותר להראות בשבת לנהג הנוסע ושואל
את הדרך בה הוא יגיע למקום ייעודו היות ועי"כ
יקצר לו בזה את הדרך ויחסוך ממנו מלעצור
עוד פעם את רכבו כדי לשאול על כך .

ולכן מקרה כזה הוא המקרה הקלאסי ביותר שמן
הצורך לפי ההלכה להעלים עין מהרשע השואל
ולקיים בו המאמר הלעיטנו לרשע וימות, וניתן
יד לפושעים כאלה רק כאשר יערה עליהם רוח
ממרום או יתנו לבם לשוב בתשובה ולחדול
מחילולי השבת, כי לא נחפוץ במות הרשע כי
אם בשובו מדרכו וחיה.